

AARON REYNOLDS

KIPURCANT KEDVENCEK

REX DEXTER NYOMÓZ

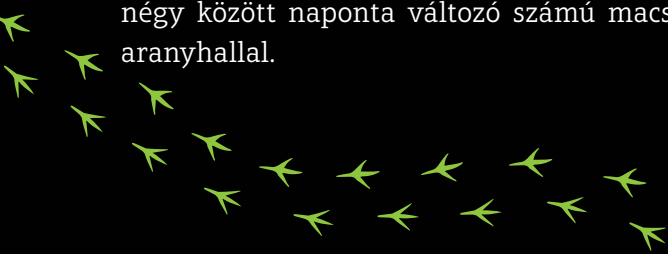

REX DEXTERNEK MINDEN VÁGYA, HOGY LEGYEN EGY KUTYÁJA...

De igazi házi kedvenc helyett be kell érnie egy csirkével.

Egy órával és tizennégy perccel később a csirke jobblétre szenderül (miután átment rajta egy úthenger). Úgy tűnik, Rexet elátkozta a Nagy Kaszás, mert kimúlt vadállatok szellemei jelennek meg egymás után a szobájában (amúgy fontos válaszokra várva). Igaz, még Rex legjobb barátja, Darvish is azt gondolja, hogy az egész kitaláció, pedig ő aztán tényleg mindent elhisz.

A hívatlan kísértetvendégek zajos és rendetlen csapatot alkotnak. Szükségük van Rex segítségére, hogy megfejtsék, mi okozta rejtélyes és végzetes eltávozásukat a Middling Falls-i állatkertből, még mielőtt annak további lakói is áldozatul esnének az átoknak. De hogyan segíthetne rajtuk egy kiskamasz?

AARON REYNOLDS számos elismert gyerekkönyv – főleg képes könyvek – írója. Első regényében mesterien és felettébb szórakoztató módon csillogtatja meg különleges humorát. Chicagóban él a feleségével, két gyermekükkel, a nulla és négy között naponta változó számú macskával, illetve tíz aranyhallal.

AARON REYNOLDS

KIPURCANT KEDVENCEK

REX DEXTER NYOMÓZ

— részlet —

ELŐSZÓ

Hadd legyek teljesen őszinte hozzátok! Valószínűleg egyetlen szót sem fogtok elhinni az egészből.

Még a legjobb barátom, Darvish sem hitt nekem eleinte. Pedig ő aztán bármit elhisz.

Amikor harmadikban megismertük egymást, azt mondtam neki, hogy valójában kém vagyok, és Kakisztánból jöttem. Három egész héten át abban a hitben élt, hogy ez igaz.

Jól hallottátok. Kis híján egy hónapig elhitte, hogy tényleg létezik *Kakisztán* nevű ország.

De még Darvishnak is nehéz volt megemésztienie életem legutóbbi történéseit.

Pontosan ezért nem mondtam el eddig senkinek, mi zajlik körülöttem.

Kivéve Darvisht. És most benneteket.

Nagy levegő és... tessék:

Képes vagyok beszélni a halott állatokkal.

Kimondtam végre. Mit szóltok hozzá?

Olyan állatokról beszélek, amelyek már elpusztultak. Nem élnek. Nincsenek már velünk.

Csakhogymégis itt vannak. És biztosíthatok róla mindenkit, zajos egy társaság.

Nem tudom, hogyan találhatnak rám. Nem tudom, ki szolgáltatja ki nekik a címemet az állatok alvilágában. De valahogy eljut hozzájuk, ők pedig megtalálják. És beszélnek hozzám. Állandóan nyaggatnak, hogy ezt és ezt tegyem meg nekik. Túlvilági kifutófiút csináltak belőlem.

Fogadjatok el tőlem egy jó tanácsot: ha valaha is versenyre keltek a Nagy Kaszással, vagy annak valamiféle mechanikus megtestesülésével, feltétlenül győzzétek le.

Talán túl sok információt zúdítottam rátok egyszerre. Talán lassítanom kellene, és előről kezdeni az egészet.

Így is lesz. Fogjunk hát hozzá!

1

Atörténetem egy álommal kezdődik. Hiszen mindannyiunknak vannak álmai, nem igaz? Az a bensőnkben lobogó tűz, ami teljesítményre sarkall.

George Washington arról álmodott, hogy ő lesz az első elnök, akinek fából készült a fogsora.

Albert Einstein arról álmodott, hogy az összes tudós közül neki lesz a legborzasabb haja.

Pepto Bismol hasmenés nélküli világról álmodott.

A legelső dolog, amit tudnotok kell rólam: a világon mindennél jobban vágytam egy kutyára – ez volt minden álmon. Egy saját kis kedvenc.

Tudom mit gondoltok. *De miért pont kutya?* Ha már házi kedvenc, lehetne akár macska is. *Vagy futóegér.*

Csakhogy az én fogalmaim szerint, a kutya az igazi házi kedvenc.

Egy macska? Nem.

Egy vadászgörény? Király, de nem.

Egy futóegér? Ugyan már.

A házi kedvencek kategóriájában a kutya a csúcs. Semmi sem érhet fel hozzá. És mi lenne a legjobb? Mi a legnagyobb kívánságom? A legszebb álmom? Egy csokoládészínű labrador. Na, az az igazi házi kedvenc.

Ne értsetek félre, nyitott vagyok én egyéb lehetőségekre is.

Egy zsemleszínű labradorral is megelégszem.

Vagy akár egy feketével.

Sőt, egy golden retrieverre is rábólintanék. Nem maga a tökély, de határozottan elfogadható.

Ahogy látjátok, igazán nem vagyok válogatós.

Arra születtem, hogy legyen egy kutyám. Végül is a nevem Rex. Rex Dexter. Hiszen ez egy kutyanév, az ég szerelmére! Még csak az hiányzott volna, hogy

Fidónak nevezzenek el. Vagy Banditának. Esetleg Foltosnak.

Egy ilyen névvel mint az enyém, már rég kapnom kellett volna egy kutyát. Még sincs.

Nézzétek meg a hátsó kertünket. Egyetlen kutya sincs ott.

Az ágyam lábánál talán láttok kiskutyát? Nem ám.

És mi van a konyhában, a padlón? Kutyatál? Nem, és nem is volt soha.

Ez a szomorú nagy helyzet.

Amit súlyosbít a rideg és könyörtelen valóság: mindenkinek, akit ismerek, van házi kedvence.

Az összes ismerősömnnek.

Vegyük például Sami Mulpeppert. Sami Mulpepper a legokosabb az osztályunkban. Hullámos a haja, és levesillata van. Valamint egy Szárcsagyökér nevezetű angol szetter gazdija. Ebből is látszik, milyen okos lány.

Ez persze nem jelenti azt, hogy tetszik nekem. Mert nem...

Edwin Willoughby három padsorral mögöttem ül az osztályban. A pitbullját Alfrednak hívják. Ő is kitűnően választott magának kutyafajtát.

Még Holly Creskinnek is van két macskája: Tigris és Szardínia. Nem mintha a macskák számítanának, de hát kivétel erősíti a szabályt. *Két macska.* És Holly

még csak nem is kedveli az állatokat. Valahányszor felhozom neki a témát, fintorogni kezd.

A legjobb barátomnak pedig nem kevesebb, mint négy kutyája van.

Négy. Kutyá. Jóból is megárt a sok. Íme Darvishék házi kedvenceinek listája:

1. Rascal, a mopsz
2. Tikka, a dalmata
3. Hong Kong Fooey, a schnauzer
4. Sokat-Ugat Úr, a boxer
5. Egy (névtelen) kövér mosómedve, ami befészkelte magát a család kertjébe, miután felfedezte, hogy Darvish mamája kint hagyja a kutyaeledelt a hátsó verandán.

Darvish egyébként nem tekinti házi kedvencének a mosómedvét, de még így is kijelenthetjük: valósággal gyűjti a kisállatokat.

Egyszer azt játszottuk, hogy Rascal az én kutyám, és elviszem sétálni. Mert attól, hogy halmozza az ebekeket, Darvish még önzetlen jó barát.

Öt percnyi séta után Rascal telibe hányta a cipőmet.

Úgy tűnt, ő nem osztja gazdája önzetlenségét.

2

Akkor kerültem a legközelebb álmaim kutyájához, amikor megkaptam Bubot. Mégsem nevezhetem álmaim kutyájának. Legfőképp azért nem, mert hal volt.

Egy hal nem igazán számít házi kedvencnek. Viszont határozottan jobb a semminél.

Egészen pontosan huszonhét percig voltam Bub gazdája. Teljes nevén Buborék. Épp a hivatalos névadója előtt azonban roppant szerencsétlen baleset történt vele.

Valójában nem az én hibám volt.

Én egyszerűen csak követtem az utasításokat, amiket egy szakembertől kaptam. Merthogy az eladó fickó a PetPlanetnél azt mondta, hogy tegyem a halat minél előbb vízbe.

Mégis mit gondolt, milyen vízbe tudom majd beletenni?

Talán a medencénk vizébe? Hát nem, mivel nem vagyunk gazdagok.

Vagy az otthoni nagy akváriuméba, ami épp üresen áll? Olyanunk sincsen.

Akkor biztosan tengerparti házban lakunk, ugye? Bárcsak.

Csupán egy hely van a házunkban, ahol áll a víz. Úgyhogy szépen beletettem oda a halamat. Átmenetileg, egy-két másodpercre.

Lelkiismeretesen nekiláttam megtölteni Bub kicsi, kerek akváriumát a mosogatónál.

- Azon gondolkodom, hogy elnevezem Bub...- kezdtem fennhangon, ám ekkor elhallgattam. Meghalottam ugyanis, hogy valaki lehúzza a vécét.

Tehetek én arról, hogy apa nem vizsgálja át a vécét, mielőtt használja?

Ezután a szüleim meghozták az ítéletet: nem vagyok elég felelősségteljes ahhoz, hogy házi kedvencem legyen. Ami egészen meghökkentő megállapítás, mert ettől az esettől eltekintve lehetek én még érett, megbízható és megfontolt.

– Mert mi van akkor, ha lehúzod a kutyát a vécén?
– kérdezte apa. De hát ez képtelenség.

Először is, nem én voltam, aki eltüntette Bubot. Egy ilyen vád alól bármelyik esküdtszék simán felmentene.

Másodszor pedig, lehetetlen lehúzni egy kutyát a vécén.

Hacsak nem egy corgiról beszélünk. Vagy egy csi-vaváról.

Fogadok, hogy ezeket „lehúzható” fajtákként tartják számon a kutyaenyésztők.

3

Ms. Yardley épp felolvassa a névsort óra elején. Ő a hatodikos osztályfőnökünk.

A hangja magasságban és erőben leginkább egy lemerült akkumulátor erőlködésére emlékeztet. Néha még sajnálom is. Pontosabban magunkat, az osztálytanulóit.

Szerencsére alig hallom, mert Darvishsal beszélgetek.

– Halleves illatát érzem – mondja. – Te nem érzed?
– De igen – felelem. – A levesillatú szomszédunk felől száll északról.

– Kanadából?

– Nem – magyarázom. – És nem szeretnék tapintatlan lenni, úgyhogy kódot fogok használni. Az illető neve a Clammy Dullpepperre rímel.

- Rímeljén bármire is, jó illata van – mondja erre.
- Finom paradicsomos.

Ezen a ponton be is fejezem ezt a méltatlan társalgást, mindenki tudja, hogy az igazi hallesbe nem tesznek paradicsomot.

Ráadásul az a kijelentése, hogy Saminek jó illata van, egyszerűen nevetséges. Más erre azt mondaná, hogy csodás az illata. Vagy azt, hogy kifejezetten vonzó. Esetleg a haját dicsérné: úgy tündököl, mint az ős varázslatos színei, a kora reggeli napfényben. Na persze, én nem mondanék ilyet.

- Szóval lesz szülinapi bulid? – kérdezi ekkor Darvish. Mivel ő a legjobb barátom, tudja, hogy rohamosan közeleg a születésnapom. Reménykedem benne, hogy végre eljön számomra a kutya éve. Végül is, a Bub incidens óta eltelt néhány év. Talán jótékonyan elhalványult azóta az emléke.

- Darvish, a szülinapi zsúrok gyerekeknek valók – ingatom rosszállóan a fejem. - Úgy nézek én ki mint egy gyerek?

- Igen – feleli. - Mindketten úgy nézünk ki, mint a gyerekek.

- Hát, én nem. És te sem.

- Rendben.

- De átjöhetsz, miután megkaptam az ajándékaimat, hogy irigykedhess.

– Rendben van.

Ms. Yardley összetéveszthetetlen hangja ekkor csap le a padsorunkra. – Darvish?

Már második hónapja járunk suliba, ám ez a szégyen asszony még mindig ragaszkodik a napi névsorolvasáshoz. Komolyan aggódok, hogy baj van a memóriájával. Az egészsége érdekében elő kellene hozakodnom ezzel a témával az iskolaszék következő ülésén.

– Itt vagyok, Ms. Yardley! – kiáltja Darvish az előtem lévő padból.

– Rex?

Nem válaszolok. Ez a mi kis játékunk.

– Rex, kérlek *válaszolj*, amikor felolvasom a nevedet! – mondja.

– Ms. Yardley – felelem a rangjának kijáró tisztelettel. – Kérem, szólítson Kutyanélküli Rex Dexternek!
– Már beszéltünk erről, tudja, miről van szó.

– Nem fog megtörténni – mondja erre.

Úgy érzem, sérülnek a személyiségi jogaim.

– Akkor legyen: Ő Házi Kedvenctelensége.

Ez a javaslatom is ellenállásba ütközik. – Így sem foglak szólítani.

– Nem sokáig járna ki nekem ez a titulus – tájékoztatom. – Bármelyik pillanatban kaphatok végre egy kutyát.

– Rex...

– Pár nap múlva lesz a születésnapom – magyarázom előzékenyen. – A szüleim nem igazán veszik észre, de egy ideje kivagdosom a kutyás képeket a magazinokból, és elhelyezem a ház különböző pontjain. Fogalmuk sincs róla, hogy titokban így manipulálom őket. Mekkora móka!

– Rex... – sóhajt fel, miközben megdörzsöli a szemét.

Ez a huzavona a tanév kezdete óta tart köztünk. – Hadd javasoljak egy kompromisszumot, tanárnő! Találjon ki számomra ön egy nevet, és én elfogadom, amennyiben kifejezi a mellőzött, házi kedvenc nélküli állapotomat és az élet igazságtalanságát úgy általában.

– Rex, kérlek!

– Gondoljon csak bele, Ms. Yardley! Korlátlan hatalommal ruháztam fel. Csupán a saját kreativitása szabhat határt.

– Rex Dexter... – szűri fogai közt a szavakat.

– Itt vagyok. – Feladom. Nem harcolhatok vele örökké.

4

Elérkezett a nagy nap. A születésnapom.
A születésem dicsőséges évfordulója. Az én Sz-betűs ünnepnapom.

A zsúrhoz egyértelműen túlkorosnak számítok, de soha, senki nem lehet túl öreg ahhoz, hogy e jeles nap reggelén tortát és fagyit egyen. A szülinapi tortám – kérésemre – csokiszínű labradort formáz. Amúgy csokoládétorta (szintén a kérésemre). Csokifagyival.

Bizony! Egy csokoládé–csokoládé–csokoládé labradort kaptam.

Ha mindennek hallatán meghatódsz, nem vagy egyedül. A kreáció költői, és egyaránt szól a lélekhez és az ízlelőbimbókhoz. Ha Emily Dickinson verses kötetek helyett ilyen, csokoládé–csokoládé–csokoládé labrador tortákat alkotott volna, az valószínűleg növelte volna az eladási mutatóit.

De közeleg a nap fénypontja, az ajándékozás.

Anya felpakolva jön elő a konyhából. Piros szalaggal átkötött dobozt szorongat a kezében. A doboz oldalán lyukak sorakoznak, a tetején nagy masni van.

Lyukak!

Ez csupán egy dolgot jelent, és csakis egyet.

A doboz belsejéből elfojtott kaparászás hallatszik. A gyanúm beigazolódni látszik.

Valamilyen élőlény van abban a dobozban.

És az a valami, ami most a lyukakon át lélegzik, nem lehet más, mint egy KUTYA!

Büszke vagyok magamra, az elmúlt hetek során alkalmazott finom manipulációm láthatóan megtette hatását.

A doboz mérete alapján valamilyen kisebb fajtára következtetek. Terrier. Tacszó. Nagyobb, lenyűgözőbb

kutyára számítottam, de rólam mindenki tudja, milyen alkalmazkodó vagyok. Egyébként meg, abban a kicsi dobozban akár egy csokoládészínű *labradorkölyök* is megbújhat.

A fülemhez tartom a dobozt, hallgatózom. Lélegzik. És valami furcsa kotyogást is hallok. Talán egy egzotikus, ritka fajta? Anya és apa kétségtelenül felülmúlták önmagukat ezzel a szülinapi ajándékkal. Mondtam már, hogy nekem vannak a földkerekségen a legszuperebb szüleim?

Egy pillanattal sem bírom tovább, alig várom, hogy találkozzam az új mancspajttal, és életre szóló barátságot kössünk.

Letépem a masnit.

Kioldom a szalagot.

Nagy levegőt veszek.

Azután végre-valahára felrántom a doboz fedelét, hogy túláradó örömmel megtekintsem házi kedvencemet...

...egy csirkét.

Azt hiszem, ezek után nyugodtan figyelmen kívül hagyhatjátok a fenti kijelentésemet, mely szerint nekem vannak a legszuperebb szüleim. Mégsem hibáztatom őket. Nyilvánvaló, hogy zavar támadt a kommunikációs csatornáinkban.

Talán nem küldtem feléjük egyértelmű jeleket. Úgy tűnik, ezentúl nyíltan, egyenesen kell kifejezni magamat. – Ez egy csirke.

– Pontosan! – feleli erre anya.

– Mégis mit kezdjek vele? – kérdezem.

– Ez egy házi kedvenc! – közli velem apa.

– Egy csirke nem lehet házi kedvenc, apa. A csirkét Happy Meal menükben árulják a gyorséttermekben.

– Ez itt egy gyakorló kisállat.

Gyakorló micsoda?

– Lehetőséget kapsz, hogy megtanuld a felelősségvállalást – mondja anya.

– Viseld gondját rendesen a csirkének! Aztán meglátjuk, kaphatsz-e egy kutyát – teszi hozzá apa.

Egy dolog van csupán, aminek még egy igazi kutyánál is jobban örülök a születésnapomon: lecke a felelősségvállalásról.

Ez persze egy gunyoros megjegyzés volt.

Keserű születésnapi szarkazmus. A legkeserűbb, amit valaha is átélt az emberiség.